

ւորներ կան, տաեան կայ, թող հո՛ն գիմեն  
և հոն գիրար թող ամբաստանեն: Ի՞նչ իրա-  
ւունք ունին իրենց պատկանող խնդրի մը  
համար ժողովուրդը զբաղեցնել: Իսկ եթէ  
խնդիրը տարբեր բանի մը վրայ է՝ օրինաւոր  
ժողովով պէտք է որ դատ տեսնուի, և ո՛չ  
թէ խուժանին բռնութեան կողմէ ըլլայ:  
Վասնզի պէտք է գիտնաք թէ այսօրուան  
կռուին պատճառաւ մեր վրայ ալ պատաս-  
խանատու թիւն մը կը ծանրանայ: քանի  
որ մէջտեղ յանցանք մը չի կայ որ կորե-  
նանք պատասխան տուլ այս հաւաքոյթի  
մասին և արդարայնեւ զայն:»

Կ'երեւի այս խօսքերէն՝ թէ ժողովուրդը  
ինքն իսկ, առանց դատարան գիմելու, իր  
մէջէն ընտրանիին վճիռով կրնար դատա-  
պարտել այն մարդիկը՝ որոնք մեհնան կը  
կողոպտէին կամ աստուծոյ մը կը հայհո-  
յէին. և այս կէտն էր որ քաջալերութիւն  
կուտար խռովարարներուն:

Իպրապետին խօսքերը Պօղոսի անուղ-  
ղակի պաշտպանողական մըն էին. կը տես-  
նուի թէ Պօղոս ոչ միայն յաջողած էր իշ-  
խող դատակարգին համակրանքը ձահիլ՝  
այլ և ժողովուրդին մէջ ալ զգուշացած էր  
խիստ լեզու գործածել և յանդուգն քայ-  
լեր առնել:

Այսպէսով զպրապետը ցրուեց ժողովն  
ու ժողովուրդը և Պօղոս ու իրենները ա-  
զատուեցան խուժանին կատաղութենէն,  
զոր ամէն կերպով օգտագործել ուզած էր  
Դեմետրիոս իր արհեստակիցներուն հետ  
միասին:

1926

Տ. Վ. Ն.

## ԽՈՐՀԱՌԻՐԴ ԵՒ ԽՕՍԳ

Յամայութիւնը տալտուկ կը պահանդէ:

\*

Լաւ և միևնաջ մնալ, քան քի ունենալ վատ  
ընկերակցութիւն:

\*

Եիսուն քառեկամ ունիս՝ քառակամ չի.  
միկ քննալի ունիս՝ առնի և:

\*

Շատ քան զիտ ալ, որ քան մը չի զի-  
տէր, երկ լոն զիտ:

## Ս. ՅԱՌԲԱՅ ԲԵՄԵՆ

Ա. ՊՐԵՆԼՈՒ ՀԱՄԱՐ

(Նոր Կիրակի)

Յաւատեանս ապրիլ կարենալու քրիստոնէա-  
կան մեր երջանիկ համոզումը, իբր իրողութիւն՝  
անդրանիկ պտուղն է Փրկչին յարութեան: Հիմա  
աւելի ևս կը պարզուի ան, վասնզի Աստուած-  
որդին մահուան վրայ տարած իր յաղթանակո-  
ւմը, նոր լոյս մը արձակեց կեանքի վախճանին կամ  
հոգիներու յաւիտենականութեան վրայ:

Այս տօնին իմաստը, հոգեկան եւ բարոյական  
հոգեզուտ՝ մեր միտքերուն վրայ անշնչելի կեր-  
պով դրոշմելու համար է կարծեք, որ բնութիւնն  
ամբողջ իր մշտնջենաւոր եղափոխութեանց ըն-  
թացքին գեղեցկագոյն եղանակը կը բոլորէ ներ-  
կայիս: Փորձարանաւոր մարմիններու տեսկա-  
նութեան համար անհրաժեշտ է պարբերական  
նորոգութիւնը, զի ան ոչ միայն կ'ապահովէ օնէ  
գոյութեան պահպանութիւնը, այլ կեանքն ու  
աշխարհը սիրուն և օգտաւէտ ընծայելու միակ  
միջոցն է: Մեր առջև իրաւած երէկի դիակնա-  
ցած հաստոյթին այսօրուան բեղուն արգասա-  
ւորումը, չորցած նշենիին վերածաղկումը, տե-  
րեւթափ վարդենիին քաղցրաբոյր վերկենցա-  
ղումը, միեւնոյն արշալոյսին հանապազօրեայ  
ծագումը, նաեւ կենդանական և բուսական  
աշխարհի բոլոր հրաշալի երեւոյթները, վերա-  
կենդանութեան համար մեր աղնուական իշ-  
ձերու համարիտ ըլլալուն ապացոյցներ լինելով  
հանդերձ՝ իրենց մշտանորոգ գեղովն ու գրգան-  
քովը, թրթռումովն ու ծփանքովը, բերքովն ու  
բոյրովը, չորովն ու շնորհովը՝ համատարած ա-  
լելութեն և գոյքն են Աստուծոյ: Յորափ բնա-  
կանուն կերպով կը տրոփէ մեր սիրտը և իր պատ-  
րաստած կենսանիւթը կը համբէ, ոռոգելու մեր  
մարմնին մասերն ու անդամները, մենք նորոգ-  
ուելով կ'ըլլանք առողջ ու կայտառ, իսկ երբ  
դադրի ան, այդ բոյլին կը սկսի մեր երկրաւոր  
կեանքին տխուր վերջալոյսը. որուն յաջորդող  
գիշերին մէջ մեզ համար ոչ աստղեր կը լուսա-  
զարդեն երկինքին կամարը, ոչ ալ արարչու-  
թեան տաճարին անձնազօրծ գմբէթէն կախ-  
ուած «Աստուածափառ լապտերը» պլպլալով  
կ'առաջնորդէ մեր շուարած քայլերը:

Ինչպէս որ նորոգութիւնը պայման է մարմին-  
ներու աճումին և զարգացումին համար, նոյն-  
պէս անհրաժեշտ է ան մարդոց հոգեկան և բա-  
րոյական կեանքի բարգաւաճութեան և աղնը-  
ւացման համար. ինչպէս որ բնութեան վերանո-  
րոգումին համար մասնաւոր եղանակներ և պայ-  
մաններ կան, նոյնպէս հոգեկան և բարոյական  
նորոգութեան և կազմաւորման համար Հայ.  
Ուղղափառ Ս. Եկեղեցին, ընդհանուր կերպերէ  
զատ, ունի իր յատուկ շրջաններն ու եղանակ-  
ները: